

»Det har han ogsaa. Hvorfra har Nutidens Herrer mon faaet den slagteragtige Maade at betragte Damer paa? Det er, som om de med Blikket vejede, hvor mange Pund Kød vi har paa Kroppen.«

»Ja, han var lidt udannet, det saa' jeg nok. Men man maa nu holde unge Mennesker lidt tilgode,« sagde Fru Salomon sagtmodigt.

»Ja, det plejer du jo at sige. Skønt jeg véd virkelig ikke, hvorfor vi vedblivende skal belemres med alle Ivans mislykkede Genier. Jeg synes, vi nu snart har faaet tilstrækkelig Erfaring for, hvad vi kan vente os af dem. Du ser nu selv Fritjof Jensen, der dog har hørt til vore nærmeste Bekendte, og vel ikke har mødt andet end Venlighed her i Huset — jeg véd da, at Fa'er mere end én Gang har hjulpet ham paa ret Køl — nu skraaler ogsaa han op om »Jøderne« i Aviserne.«

»Nu ja, min Pige, lad os nu ikke igen komme ind paa — —«

»Jeg synes, jeg lugter Kristenblod!« lød det i det samme henne fra Døren, hvor Onkelens frygtindjagende Ansigt viste sig ovenover en høj Hat.

»Er det dig?« sagde Fru Salomon. »Kom kun ind. Vi er alene nu . . . Jeg syntes, jeg hørte Børnene.«

»Her er Yngelen!« sagde han.